

PĒDA

2011. gada 31.oktobrī

Augstkalnes vidusskolas avīze

11. (58.) izdevums

Koki sākuši pielaiķot rudeni.
Debess glazūra lapotnē spīd.
Peļķu pelēkā emaljā, saulrietā,
Lapu krāsainie tauriņi krīt.
Koki sākuši pielaiķot rudeni,

Saulei pāri mākoņu krusts.
Un par dzērvi kļuvusi sirds
Vēlas gājputnu kāsi zust.
/K.Apškrūma./

Rudens nāk.

Autors: straume22

Zelta rudens ienācis ir klusi
Krāšņo kļavu lapu čabatās,
Zīles ozols kuro stundu skaita mulsi
Savu zaru nebeidzamās kabatās.

Kastaņkoks, tas savus bērņus ežus,
Pa visām malām izmētā,
Kuplo lazdu sīkos riekstus
Jautrās vāverītes kopā vāc.

Meža ceļus domīgs staigā sēņu vācējs,
Nebeidzamas takas smagi brien,
Milzums beku garā rindā stājas,
Tikko lielā grozā visas lien.

Saule savus starus paslēpusi,
Putnu dziesmas rīmties sāk,
Vasarīņa siltā aizgājusi,
Aukstiem lietiem klāties
Rudens nāk...

*Annai Brigaderei
150*

14.oktobrī Tērvetes novada kultūras namā notika Annas Brigaderes 150 dzimšanas dienai veltīts pasākums. Tajā piedalījās arī mūsu skolas skolēni un skolotāji. Viss, kas bija darīts, tika veltīts rakstniecei: dejas, dziesmas utt. Katrai novada skolai bija jāuztaisa kāda īpaša dāvana. No mūsu skolas kolektīva Annai Brigaderei bija uzdāvināta kļavu lapu cepure, kuru uztaisīja skolotāja Iveta Mitrevica.

5.klases iesvētību nedēļa

No 10.oktobra līdz 14. oktobrim skolā notika 5.klases skolēnu pieņemšana pamatskolā . Katra nedēļas diena bija interesanta ar savu ģērbšanas stilu un pasākumu. Par nedēļas gaitu atbildēja 9.klase.

Pirmdien, 10.oktobrī , mēs bijām „ubagi” . Pēc pirmās stundas bija rīta rosme, skolotājs Jānis Izaks bija pirmais, kas rādīja vingrinājumus . Otrais bija Daniels Eduards Buķevics . Otrdien, 11. Oktobrī, mums vajadzēja ģērbties pidžamās . Bija arī modes skate.

Visa nedēļa bija ļoti interesanta. Piekdien mums bija iesvētību vakars. Devītie mums lika darīt daudz ko: mēs vilkām no ūdens knaģus, dzērām „asinis” (tas bija ļoti garšīgs jupi). Bija interesantas spēles un dažādi pārbaudījumi. Beigās mēs devām svinīgo solījumu. Mēs palikām pa nākti skolā. Izgulēties mums neizdevās , jo visi stāstīja kaut ko interesantu. (Elvis, Antons un Ērika)

10.klases iesvētību nedēļa

No 17. oktobra līdz 21. oktobrim skolā norisinājās 10. klases iesvētību nedēļa, kura beidzās ar interesantu pasākumu.

21.oktobrī plkst.17.⁰⁰ 10. klasi pieņēma vidusskolā. Viņi bija pārgērbušies par klauniem. 10. Klasei bija izdomāta himna un uztaisīts karogs. Iesvētāmajiem bija jāsauc īpašības vārdi saistībā ar to, kāda bija pēdējā nedēļa, jāmin atjautības uzdevumi. Vakaru vadīja 12. Klase, kurai 10. klase deva zvērestu. Pēc pieņemšanas bija diskotēka. Pasākums bija ļoti interesants.

(Loreta Petroviča)

Ekskursija

13.oktobrī 1. – 4.klases skolēniem kopā ar savam skolotājam bija mācību ekskursija.

Kārlis un Samanta stāstīja:

„Mēs bijām aizbraukuši ekskursijā. Mēs aizbraucām uz četrām vietām: uz Līgatnes papīrfabriku, Siguldas bobsleja trasi un Līgatnes dabas takām. Vispirms mēs bijām bobsleja trasē.”

„Man ļoti patikā ekskursija. Tā bija jautra un interesanta. Līgatnes dabas takās bija daudz dzīvnieku: vilki, stirnas, meža cūkas, lapsas... Visi dzīvnieki bija interesanti. Visskaistākā bija vāverīte. Mēs bijām laimīgi par tādu interesantu ekskursiju.”

Klases vakars

21.oktobrī, pievakarē ,pēc 10.klases iesvētīšanas mums bija klases vakars. Klases vakaru mēs izplānojām, lai būtu interesanti sadalījām pienākumus: vieni nesa diskus un atbildēja par mūziku, citi sagatavojuši spēles, bet visiem bija jāņem groziņš. Zālē bija diskotēka. Mums bija iespēja atpūsties gan ar klases biedriem, gan ar visiem, kas atnākuši uz skolas pasākumu.

(Sanita 7.kl.)

Lielās pārmaiņas – vilkates redzējums

Gadalaiku maiņa

Bija silta un saulaina diena parkā. Putni dziedāja un lidoja no zara uz zaru, zivtiņas kanālā dejoja ar ūdenszālēm... Tur bijām arī mēs –divi vilki, kas sastapuši mīlestību, ejot cauri vasarai. Visa apkārtnē mani priecēja, taču gaisā bija jūtamas pārmaiņas, ko es nevēlējos manīt.

Gāja diena pēc dienas, un es arvien spēcīgāk izjutu pārmaiņu tuvošanos. Tas mani biedēja. Kāpēc? Vai mani biedēja nezināmais? Varbūt. Es jutu, kā vēsums iezogas sirdī un tad izplešas pa visu organismu. Neko tādu es vēl nebiju jutusi. Bija mainījies arī mana āriene. Slēpnī, gaidot medījumu, biju sevi nemanot sākusi pētīt. Spalva bija kļuvusi sudrabota, it sevišķi mēnessgaismā.

Bija kārtējā mīlīgā diena. Es stāvēju savā iemīļotajā parkā un gaidīju savu draugu. Stunda pēc stundas aiztecēja kā ūdens kanālā, bet mans vilks nenāca. Un tā sajūta... pārmaiņu sajūta... tā mani vajāja. Es satraucos par to, ka vilks neatnāca, lai gan bija solījis. Varbūt ar viņu noticis kas slikts? Varbūt cilvēki viņu sagūstījuši? Tas nebūtu brīnums. Arī pirmajā dienā, kad tikāmies (tas bija šajā pašā parkā) viņš slēpās no ļaudīm.

Pienāca vakars. Mēness debesīs mirdzēja kā sudrabs un aicināja doties medībās, bet es nespēju pamest parku, jo vēl aizvien gaidīju savu mīļoto. Es sāku pētīt parku, jo tāpat nebija nekā labāka, ko darīt. Šādi vismaz spēju novirzīt domas no tā, ka zobi un nagi vēlas medīt. Pēkšņi es laternu gaismā pamanīju kādu koku, kurš šķita ļoti savāds. Un tad... es pamanīju tajā vienu sārtu lapu. Tumsā tā bija tik savāda... Tā lika spalvai sacelties. Bet kādēļ? Šī lapa lika man atkal atcerēties sajūtu par gaidāmajām pārmaiņām, taču šoreiz es zināju, ka tās jau ir sākušās.

Pagāja laiks. Visapkārt bija dažādu krāsu lapas. Tā, ko pamanīju toreiz parkā, bija tikai pirmā no visām. Dīvainā, draudīgā pārmaiņu sajūta bija izgaisusi. Es sapratu, ka biju sajutusi gadalaika maiņu. Laiks nomainījās no vasaras uz rudeni. Šis bija pirmais rudens, ko piedzīvoju. Man tas pat savā ziņā patika. Arī mēnessgaismas kažoks mani priecēja, tas lika justies īpašai. Tagad es zināju, ka laiks var arī mainīties, tas nebūs vienāds mūžīgi. Vienīgi sirds man bija tukša, jo mīļotais bija zudis. Viņš tomēr neatgriezās, un es pat nezinu, kas ar viņu noticis.

Kārtējās pārmaiņas. Uz kokiem vairs nebija nevienas lapas, putni aizlidoja, dzīvnieki paslēpās savās mājās, viss bija drūmos toņos. Tikai vējš līdinājās un dziedāja savu skumjo dziesmu. Man šķita, ka dzirdu arī vilku balsis, kas sasaucās ar vēja sāpju dziesmu. Un tad... Es ieraudzīju savu vilku, savu mīļoto! Viņš pienāca pie manis, ieskatījās acīs, tomēr zināju, ka vajag novērsties. Es negribēju uz viņu skatīties, jo tad mani atkal pārņemtu sāpes par to, ka viņš mani pameta tad, kad bija tik grūti. Viņš aizgāja, neko nepateicis un neatvadījies. Viņš tomēr piespieda man ielūkoties viņa acīs. Tajās ieraudzīju viņa sirdi, kurā bija tikai mīlestība un es. Man acu priekšā parādījās attēls, tas lika saprast visu, kas bija noticis. Es uzzināju, ka arī mans draugs bija sajutis pārmaiņu spēku, tādēļ aizgāja, jo viņam šķita, ka tad tās neskars mani. Vilkam šķita, ka tikai viņš mainīsies, taču tā nenotika. Viņš nezināja, ka lielās pārmaiņas neko neatstāj tādu, kāds tas bijis. Tās maina visu neatkarīgi no vietas, apkārtnes vai radībām, kas ir tuvumā.

Bija pagājis gandrīz gads. Es atkal biju parkā. Visapkārt bija krāsainas lapas. Viss bija kā toreiz... izņemot kādu faktu. Šoreiz es nebiju viena. Ar mani bija vilks.

(Marija Ļebedeva)

Helovīni jeb Visu svēto diena

Drīz būs helovīni tāpēc dodu jums papildus info par helovīniem ;)

Visu svēto diena tiek svinēta naktī no 31. oktobra uz 1. novembri. Tajā laikā cilvēki (galvenokārt bērni) pārgērbjas par spokiem, raganām, miroņiem un citiem mošķiem un staigā pa mājām, prasot saldumus. Tā ir ASV tradīcija, taču globalizācijas rezultātā šī tradīcija tiek pārnesta arī uz citām valstīm, arī Latviju. Šeit tai nav sava vēsturiska un nacionāla pamatojuma un principā balstās uz bērnu vēlmi iegūt kādus saldumus. Reizē tā veicina vandālisma pieaugumu, jo izjokošana bieži pārvēršas par vienkāršu demolēšanu vai, piemēram, jēlu olu sviešanu pret tiem, kas noraidījuši šīs Latvijai svešās tradīcijas pārstāvjus.

Seno baltu un ķeltu skatījumā

Šī ir ļoti sena tradīcija, kas radusies pirms kristus dzimšanas. Šo tradīciju iekopuši senie ķelti un balti. Ķelti šajā dienā atzīmējuši gada tumšās puses iestāšanos. Viņu priesteri, druīdi, dedzinājuši ugunskurus, tajos esot ziedojuši dažādus upurus nāvei. (ķelti uzskatīja, ka it viss rodas no nāves). Pēc dažādām ugunskurā atrodamajām zīmēm esot zīlējuši nākotni. No ugunskura esot katrs paņēmis pa ogļītei, ko mājās pavardā nolikt, tādējādi, pēc to uzskatiem, uguns pavardā dodot lielāku siltumu un degot ilgāk. Pēc ugunskura nodzišanas katrs druīds esot atstājis tam blakus mazu akmentiņu, ja no rīta kāds neatrodas vecajā vietā, tā nolīcējs ilgāk par gadu nenodzīvos. Šajā laikā atveroties vārti uz viņsauli, un mirušo gari var apciemot zemi, bet kopā ar viņiem no elles ierodas arī visādi nešķīsteni, raganas, tādēļ priesteri esot sagērbušies atbaidošos tērpos, zvērādās, lai aizbaidītu no sevis šos mošķus. Ķelti esot arī ārpusē un uz ceļiem atstājuši ēdienu, lai mirušie un dēmoni nenāktu mājā ēst. Gan ķeltiem gan senajiem baltiem likums esot bijis uguni nededzināt pēc pusnakts. Balti šo laiku sauc par veļu laiku, kad mirušo gari apciemot savus tuviniekus. Tiem par godu kautkur ārpusē esot klāts galds ar ēdieniem, ar kuriem tiem mieloties. Šādi galdi klāti pat vēl 19. gadsimtā. Šajā laikā arī aktuāla esot bijusi zīlēšana. Cilvēki, novērojot dabu, centās paredzēt, kāds būs nākošais gads. Balti esot ticējuši, ja pie ugunskura nolikti divi rieksti blakus mierīgi viens pie otra deg, cilvēkiem, kuri tos nolikuši, tāda būšot arī kopdzīve. Tāda pati tradīcija sastopama ķeltiem. Tieši šajā laikā raganas rīko vienu no 4 galvenajiem sabatiem gadā.

Visu svēto dienas ķirbis.

Plaši pazīstama tradīcija - ķirbis ar svečīti iekšā esot radusies, pateicoties īru leģendai. Kāds vīrs, vārdā Džeks, (Jack) kam viss mūžs ir bijusi tāda kā uzdzīve, esot apmānījis pašu sātanu, bet debesīs viņu arī nav ņēmuši izdarīto grēku dēļ. Tādēļ viņš esot spiests mūžīgi dzīvot ēnainos kaktos uz zemes un kļīst pa tumšām ielām. Vīram līdzī esot bijusi tikai viena ogļīte, ar ko apgaismot ceļu, kuru tad viņš esot ielicis izdobtā rācenī, lai dod vairāk gaismas un ilgāk deg. Leģendai nonākot Amerikā, rāceņa vietā parādījies ķirbis, un šādus ķirbjus - laternas tagad sauc par Jack`o`Latern.

Tradīcijas izplatīšanās.

1850. gadā, kad Īrijā esot bijis bads, daudzi bijuši spiesti doties uz Ameriku, amerikāņiem šī viņu tradīcija iepatikusies, bet sākumā visa svinēšana īstenībā bijusi huligānisms, viņi esot dedzinājuši kokus, demolējuši apkārtni. Tas ar katru gadu izvērties arvien plašāk, līdz valdībai esot apnicis šis huligānisms, un viņi to "pārtaisījuši" par izklaides pasākumu bērniem. Tāds tas ASV ir vēl šodien, reti kurš aizdomājas par svētku īsto nozīmi. Mūsdienās bērni šajā laikā pārgērbjas par visādiem spokiem, raganām, miroņiem un citiem mošķiem, staigā pa mājām, prasot saldumus, citādi tos izjokos. Gandrīz katrā amerikāņu mājā izgrebts ķirbis šajā laikā top, bet, kādēļ to darīt, viņi nezina. Helovīnu par saviem svētkiem izvēlas arī mūsdienu burvji un raganas. Nosaukums sākumā esot bijis Visu svēto diena - All Saints` day, vēlāk to sāka dēvēt par Allhallowmas (the mass of all hallows), naktis pirms šīs dienas nosaukta par All Hallows Eve - Visu svēto dienas priekšvakars, no tā tad arī radies nosaukums Halloween.

Izkraso HELOVINUSI!

www.dzīvot.lv